

Canoanele Fericitului Petru, Arhiepiscopul Alexandriei și Martirul (311)

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
1 Petru	POCĂINȚA CELOR CĂZUȚI DIN PRICINA CAZNELOR (ÎN PRIGOANE)	Deoarece s-au ajuns a patra oară Paștile în persecuție, a fost destul pentru cei ce au fost urmăriți și întemnițați, și au răbdat chinuri cumplite și bătăi de nesuferit, și alte multe nevoi grele, și după aceea s-au predat din cauza neputinței trupului, dacă aceștia la început nu au fost reprimiți din cauza căderii mari, căreia s-au supus, totuși deoarece ei mult s-au nevoit și mult timp s-au luptat împotriva, că nu de voie au venit ei la aceasta, ci predându-se din cauza neputinței trupului, fiindcă și rănilor lui Iisus se arată pe trupurile lor, și acum au al treilea an de plângere, să li se dea lor penitență, spre aducerea-aminte despre întoarcere, alte patruzeci de zile, pe care deși le-a ajutat Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos după ce s-a botezat, totuși a fost ispitit de diavolul, astfel și dâșii, exercitându-se mai mult în timpul aceluia, și deșteptându-se mai tare, de aci înainte vor priveghea în rugăciuni, meditănd asupra ceea ce a zis Domnul către cel ce-l ispita pe El să i se închine: „Mergi înapoia mea, Satano; că scris este: Domnului Dumnezeuului tău să te închini, și Lui singur să-i slujești" (Mat. 4, 10).	
2 Petru	POCĂINȚA CELOR CE AU CĂZUT UȘOR	Iar celor ce numai după ce au fost întemnițați și au răbdat asupririle și Infecțiile din temniță, ca în strâmtoare, iar apoi fiind robiți neluptând cu chinurile, după multă lipsă de putere și după oarecare orbire, s-au înfrânt, le va ajunge un an către celălalt timp; fiindcă și ei cu totul s-au dat pe sineși spre a fi asupriți pentru numele lui Hristos, deși au și primit în temnița de la frați mare mângâiere, pentru care au să răsplătească înmulțit dacă doresc a se elibera de robia prea-amară a diavolului, aducându-și prea bine aminte de cel ce zice: „Duhul Domnului peste mine, pentru care m-a uns, m-a trimis spre a propovădui săracilor, a binevesti robilor iertare și orbilor vedere, a slobozi pe cei înfrânți întru ușurare, a propovădui anul cel primit al Domnului și ziua răsplătirii" (Isaia 61, 1-2; Luca 4, 18-19).	62 ap.; 10 sin. I ec; 1, 2, 3, 9, 12 Anc; 73, 81 Vasile cel Mare; 2, 5 Grig. Nyssa
3 Petru	POCĂINȚA CELOR CE S-AU PREDAT FĂRĂ CAZNE	Iar celor ce chiar nimic nu au pățit ceva de acest fel, și nici nu au arătat rod de credință, ci singuri au alergat la răutate și s-au predat de lașitate ori de frică, iar acum au venit la pocăință, de lipsă și potrivit este a li se pune înainte parabola smochinului celui neroditor, precum zice Domnul: „Avea oarecine un smochin sădit în via lui, și a venit căutând rod în el, și n-a găsit. Atunci zise către vier: Iată trei ani de când vin căutând rod în smochinul acesta și nu găsesc, taie-l, pentru că și pământul îl face nefolositor. Iar el răspunzând, zice lui: Doamne, lasă-l și anul acesta, până ce-l voi săpa împrejur și voi pune gunoi, și poate face rod! Iar dacă nu, îl vei tăia la anul cel viitor" (Luca 13,6-9); pe care parabolă luând-o ei înaintea ochilor, și arătând rod vrednic de pocăință în cursul unui timp îndelungat de pocăință, vor avea mai mult folos.	62 ap.; 6, 9 Anc.; 2 Grig. Nyssa

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
4 Petru	OSÂNDA CELOR CE NU SE POCĂIESC	Iar celor în privința cărora nu este nici o nădejde și sunt nepocăiți, câștigându-și pielea de Etiop neschimbată și împietriri de panteră, li se va zice cele ce s-au zis celui alt smochin: „Să nu se mai facă din tine rod în veci, și se uscă smochinul îndată” (Mat. 21, 19). Se plinește asupra lor și cele zise de Ecclesiastul: „Ce este strâmb nu se va putea îndrepta, și ce lipsește nu se va putea număra” (Ecclesiast 1, 15); că de nu se va îndrepta mai înainte cel strâmb, este cu neputință să se împodobească; și de se va împlini mai întâi lipsa, este cu neputință a se număra aceasta. Drept aceea și la sfârșit li se va întâmpla lor cele zise de Isaia proorocii): „Și vor vedea deci, zice, mădularele oamenilor care s-au lepădat de mine; că viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge, și vor li spre vedere la tot trupul” (Is. 66, 24). Fiindcă și precum mai înainte s-a zis de dânsul: „iar cei nedrepti ca marea înviforată, așa se vor tulbura, și nu vor putea să se odihnească; și cei nelegiuți nu se vor putea bucura, a zis Dumnezeu” (Is. 20, 21).	62. ap.; 10 sin. I ec; 9 Anc; 2 Grig. Nyssa; 84, 85 Vasile cel Mare
5 Petru	POCĂINȚA CELOR PREFĂCUȚI (CE I-AU VICLENIT PE VRĂJMAȘI)	Iar în privința celor ce s-au prefăcut ca David, care s-a făcut epileptic ca să nu moară, căci n-a fost epileptic, ci care nu au iscălit simplu cele de lepădat, și după multă strâmtoare și-au bătut joc de vicleniile vrăjmașilor, ea niște copii cuminți și înțelepți între copiii fără de înțelepciune, și, sau ca și cum au trecut prin altare, sau ca și cum cu mâna, sau ca și cum au pus păgâni în locul lor, deoarece, precum am auzit, unii dintre cei ce au mărturisit au dat iertare unora dintre aceia, căci mai ales cu multă evlavie au evitat ca însuși cu mâinile lor să facă focul și să tămâieze pe demonii necurați, și deoarece prin ignoranță a rămas ascuns că ei au făcut această nebulie, totuși li se va mai da acestora un timp de șase luni pentru convertirea la pocăință; astfel și ei mai mult vor avea folos, cugetând neîncetat la cele spuse de prooroc și care zic: „Prunc s-a născut nouă, fiu s-a dat nouă, a cărui stăpânire peste umărul Lui și numele lui se cheamă înger de mare sfat” (Is. 9, 6); carele precum știți a zămislirii celui alt prunc, care mai înainte a propovăduit înaintea feței ieșirii lui pocăința spre iertarea păcatelor, s-a zămislit și el însuși ca să propovăduiască pocăința, căci noi îi auzim pe amândoi propovăduind mai întâi nu numai despre pocăință, ci și despre împărăția cerurilor, care, precum am învățat, în lăuntru nostru este (Luca 17, 21), că aproape de noi este cuvântul pe care-l credem în gura noastră și în inima noastră; despre care și ei aducându-și aminte se vor învăța a mărturisi cu gura lor pe Domnul Iisus, crezând în inima lor: că Dumnezeu l-a sculat pe El din morți; pe care auzindu-le că cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire (Rom. 10, 8).	62 ap.; 1-6 Anc; 7 Petru Alex.; 2 Grig. Nyssa
6 Petru	POCĂINȚA ROBILOR CREȘTINI CARE AU JERTFIT DE SILĂ	Iar în privința celor ce au pus sclavi creștini să jertfească idolilor în locul lor, și sclavii, ca unii care sunt sub stăpânire, și sunt într-un fel oarecare întemnițați de stăpâni și îngrozindu-se de aceștia și de frica lor, au venit și au alunecat la aceasta, aceia într-un an vor arăta faptele pocăinței, învățându-se pentru viitor să facă voia lui Dumnezeu și să se teamă de El ca robi ai lui Hristos, mai ales auzind că fiecare, dacă va face ceva bine, aceasta va lua de la Domnul, fie rob, fie slobod (Ef. 6, 8).	62 ap.; 3 Anc. 3 Grig. Nyssa

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
7 Petru	POCĂINȚA CELOR CE ȘI-AU PUS ROBI CREȘTINI SĂ JERTFEASCĂ	Iar cei liberi, adică stăpânii acelor sclavi, care au fost siliți să jertfească idolilor, trei ani se vor cerceta întru pocăință, ca unii care s-au fățarnicii și au primit pe cei ce sunt împreună sclavi să jertfească idolilor, fiindcă nu au ascultat pe Apostolul, care voiește ca stăpânii să facă aceeași ce fac sclavii, lăsând amenințările, știind, zice Apostolul, că Domnul din ceruri și al nostru, și al lor este (Ef. 6, 9). Iar dacă toți avem un Domn, care nu caută la față, „căci și toate și întru toți este Hristos, și între barbari și între sciți, și între sclavi și între slobozi" (Col. 3, 11), deci sunt datori a reflecta asupra celor ce le-au făcut voind a-și mântui sufletele lor cei ce pe sclavii, care sunt laolaltă, i-au atras la idolatrie, care și ei puteau scăpa, dacă li s-ar fi dat lor dreptate și ce este potrivit, precum zice iarăși Apostolul (Col. 4, 1)	62 ap.; 1, 6 Anc.; 5 Petru Alex.; 2 Grig. Nyssa
8 Petru	RÂNDUIALĂ PENTRU CEI CE AU FOST VÂNDUȚI (TRĂDAȚI)	Iar în privința celor ce au fost trădați și au căzut, sau care singuri au intrat în luptă și au mărturisit că sunt creștini, și au fost aruncați în temniță, fiind chinuți, rațional este a le da ajutor întru veselia inimii, și a-i face părtași la toate, și în rugăciuni, și întru cuminecarea sângelui și trupului lui Hristos, și în mângâierea cuvântului, pentru ca mai cu tărie nevoindu-se, să se învrednicească și ei de darul chemării celei de sus. „Fiind că chiar de șapte ori, zice, de va cădea dreptul, iarăși se vii ridica" (Pilde 26, 1 26,16) ceea ce dacă ar fi tăcut toți cei căzuți, ar fi arătat pocăința cea mai depliuă și din toată inima.	62 ap.; 12 sin. I ec 3 Anc.; 9 Petru Alex.; 3 Vasile cel Mare

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
9 Petru	SFAT PENTRU CEI CE CAUTĂ ISPITA	<p>Și în privința celor ce ca treziți din somn au sărit în lupta cea aducătoare de chinuri și care va avea loc în viitor, și care își pricinuesc loruși ispită de a se lupta cu marea și cu multe valuri, dar care mai ales împotriva fraților aprind jăratecul păcătoșilor, cu aceștia încă trebuie să se comunice, deoarece în numele lui Hristos au venit la aceasta, deși nu iau aminte la cuvintele Lui, care învață: „Rugați-vă să nu intrați în ispită”, și care iarăși zice către Tatăl în rugăciune: „Și nu ne duce în ispită, ci ne mântuiește de cel viclean” (Luca 11, 4); și poate că aceia nici nu știu că însuși Stăpânul și învățătorul nostru de multe ori i-a evitat pe cei ce voiau a-L instiga, și că uneori pleca într-un ținut aproape de pustie (Ioan 11, 54), și că atunci când s-a apropiat vremea patimii Lui nu s-a predat, ci a așteptat până ce au venit asupra Lui cu săbii și cu furci; atunci zise către ei: „Ca la un tâlhar ați ieșit, cu săbii și cu furci să mă prindeți” (Mc. 14, 48), care l-au și dat pe El, zice, lui Pilat; dar celor ce întru asemănarea Lui și după scopul Lui au umblat, au pătitit, aducându-și aminte de cuvintele Lui dumnezeiești, prin care ne ajută pe noi în prigoane, zice: „Luați aminte de voi, că vă vor da pe voi la adunări și în sinagogile lor vă vor bate pe voi”; „și vă vor da” a zis, iar nu: „predați-vă singuri pe voi”. „Și vă vor duce, zice, înaintea dregătorilor și împăraților pentru numele Meu” (Lc. 11, 12), „dar să nu vă duceți înșivă; fiindcă el voiește ca și noi, persecutați fiind pentru numele Lui, să pribegim din loc în loc”; precum iarăși îl auzim că zice: „Și dacă vă alungă pe voi din cetatea aceasta, fugiți în cealaltă” (Mt. 10, 23); căci El nu voiește să ne ducem singuri către scutierii și lăncierii diavolului, ca să nu ne facem lor pricinuitori și de mai multe morți, ca și cum i-am sili pe aceștia să se sălbăticească și mai tare și să săvârșească deplin faptele de moarte aducătoare, ci dimpotrivă, El voiește să așteptăm și să avem grijă de noi, să priveghem și să ne rugăm ca să nu intrăm în ispită (Mt. 26,41). Astfel, Ștefan, cel dintâi care a primit martiriul pe urmele Lui, târât fiind în Ierusalim de cei fără de lege și adus fiind în sinedriu, a fost împroșcat cu pietre, în numele lui Hristos, s-a slăvit rugându-se și zicând: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (F. Ap. 7, 60); astfel și lui Iacob al doilea, prins fiind de Irod, cu sabia i s-a tăiat capul; astfel și lui Petru, cel mai ales dintre apostoli, de multe ori fiind prins și închis și necinstit, mai pe urmă s-a răstignit în Roma; de asemenea și preavestitului Pavel, fiind predat de multe ori, și primejduit până la moarte, și mult nevoindu-se, și întru multe prigoane și necazuri laudându-se, și lui întru aceeași cetate i s-a tăiat capul cu sabia, care întru cele ce s-a lăudat a isprăvit; și că în Damasc s-a slobozit cu coșnița noaptea peste zid și a scăpat din mâinile celui ce căuta să-l prindă. Căci cea dintâi țință a lor a fost să binevestească și să învețe cuvântul lui Dumnezeu, întru care întărind pe frați ca să rămână în credință; ziceau ei și că prin multe necazuri trebuie să intrăm noi întru împărăția lui Dumnezeu (F. Ap. 14,22); căci ei nu căutau folosul lor, ci al multora, ca să se mântuiască (I Cor. 10, 33). Și sunt multe încă de a le spune lor în privința aceasta, pentru ca să lucreze în chip cuvenit, dar, precum zice Apostolul, nu ne ajunge vremea aspune (Evr. 11, 32).</p>	62 ap.; 3, 5 Anc.; 8 Petru Alex.; 2 Grig. Nyssa

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
10 Petru	OSÂNDA CLERICILOR CĂZUȚI	<p>Drept aceea, nu este rațional să mai rămână în slujba bisericească acei clerici care au fugit de martiriu, au căzut și iarăși au luptat, fiindcă au părăsit turma Domnului și pe sine s-au batjocorit, ceea ce nici unul dintre apostoli nu a făcut. Căci și fericitul Apostol Pavel, care multe prigoane a suferit și s-a distins prin multe biruințe din lupte, cunoscând că mai bine este a se libera și a fi cu Hristos, adaugă și spune: „Dar a mai rămânea în trup este mai trebuincios pentru voi” (Filip. 1, 24); căci având în vedere nu folosul său, ci al multora, ca să se mântuiască, a socotit că este mai necesar a rămânea cu frații și a purta grijă de ei decât a se odihni (I Cor. 10, 33); care voiește ca cel ce învață să fie model credincioșilor în învățătură (Rom. 12, 7). Drept aceea, cei osândiți în temniță, căzând din slujbă și s-au întors iarăși la luptă, sunt foarte nechibzuiți; căci cum se roagă ei pentru ceea ce au părăsit, putând să fie fraților de folos în același timp? Fiindcă până ce nu greșiseră, aveau iertare pentru fapta lor nesocotită; iar dacă au greșit, ca unii care s-au mândrit și s-au prîhănit pe sine, nu mai pot să slujească; din care cauză să se îngrijească mai vârtos întru smerenie cum să sfârșească viața părăsind slava cea deșartă. Căci acelora este suficientă comuniunea ce vor avea în liniște și în deplinătate din ambele motive, atâ pentru ca să nu li se pară că au fost împovărați când vor fi duși cu sila din descompunerea de aici, cât și pentru ca unii căzând să un pretexteze că au slăbit din pricina penitenței, care mai mult decât toți ceilalți vor avea rușine și ocură, în chipul aceluia care a pus temelie, dar nu a fost în stare să o desăvârșească. Că, zice, toți cei ce trec pe acolo vor începe să-l batjocorească zicând: „Omul acesta a pus temelie și n-a fost în stare să desăvârșească” (Luca 14,29-30).</p>	62 ap.; 10 sin. I ec; 1, 2 Anc; 3 Atanasie cel Mare; 10 Vasile cel Mare; 2 Teof. Alex.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
11 Petru	CEI CE S-AU PRIMEJDUIT PENTRU FRAȚI	Iar cei ce, intrând la început în toiul prigoanei, au stat în fața judecății, și privind sfinții mucenici, s-au grăbit către răsplata chemării de sus, și străduindu-se cu bună râvnă, s-au supus pe sine la această mucenicie, întrebuițând multă îndrăzneală, mai ales văzând pe cei ce se chinuiesc și pe cei ce cad, din cauza cărora mânați fiind de un glas intern și îndemnându-se să poarte război împotriva celui ce se împotrivesc, se sânguiau spre aceasta, ca să nu i se pară diavolului întru sine că este înțelept din cauză că i s-a părut că biruiește prin viclenie (Pilde 3, 7), deși s-a tănuțit că a fost biruit de cei ce au suportat chinuri prin sfâșierile trupului și prin bătăi, și prin ascuțișul săbiei, și arderile focului, și cufundările în apă; și pentru aceștia, care au scăpat cu credință, să se facă rugăciuni și cereri, și se cuvine a fi cu considerare la cei ce s-au pedepsit în temniță și au suferit de foame și de sete, ori la cei afară de temniță ce înaintea judecății foarte s-au muncit prin sfâșierea trupului și bătăi, și mai pe urmă s-au biruit de slăbiciunea trupului. Că întru nimic nu se vatămă cineva dacă pătimim și ne doare împreună cu cei ce plâng, și suspină pentru cei ce s-au biruit în nevoiuță de multă silă a diavolului uneltitor, adică pentru părinți, sau frați, sau fii; căci știm că și pentru credința altora au dobândit unii bunătatea lui Dumnezeu, întru iertarea păcatelor și sănătatea trupului și învierea morților. Deci aducându-ne aminte de multele lor patimi și mizerii, pe care le-au suferit pentru numele lui Hristos, și aducându-ne aminte că ei s-au și pocăit și s-au tânguit de cele ce ei s-au făcut prin trădare, întru slăbiciunea și omorârea trupului, ba încă și dovedind despre sine că au trăit viață retrasă, ne rugăm și ne cucerim împreună pentru curățirea lor pe lângă celelalte de cuviință, prin acela care s-a făcut Mijlocitor către Tatăl pentru noi, cel ce curățește păcatele noastre. „Căci, zice, chiar de ar păcătui cineva, avem pe Iisus Hristos mijlocitor drept către Tatăl, și El este împăcare pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2, 1-2).	62 ap.; 4 Anc.; 9 Petru Alex.; 2 Grig. Nyssa
12 Petru	CEI CE S-AU RĂSCUMPĂRAT	Iar celor ce au dat arginți ca să aibă deplină liniște de orice primejdie, să nu li se aducă învinovățire; fiindcă au suferit pagubă și pierdere de bani spre a nu se păgubi de sufletul lor, ori să-l piardă; ceea ce alții din lăcomie urâta nu au făcut; cu toate că Domnul zice: „Că ce va folosi omului de ar dobândi lumea întreaga, iar de sufletul său se va păgubi, sau îl va pierde?” și iarăși: „că nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui mamona” (Mt. 6, 24; Lc. 16, 13). Fiindcă aceia s-au arătat slujind lui Dumnezeu, urând argintii și călcându-i în picioare, defăimându-i și îndeplinind și prin aceasta cele scrise: „Răscumpărarea sufletului omului este bogăția sa” (Pilde 13, 8). Căci și în Faptele Apostolilor am citit că cei târâți în Tesalonic la mai-marii cetății, în locul lui Pavel și Sila, s-au liberat prin saturare cu bani. Că după ce mult i-au asuprit pentru numele lui Hristos și după ce au tulburat gloatele și pe mai-marii cetății, „luând ei, zice, din destul de la Iason și de la ceilalți, i-au liberat. Iar frații îndată noaptea au trimis pe Pavel și pe Sila la Bereea” (F. Ap. 17, 9-10).	62 ap.; 5 Anc.

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
13 Petru	CEI CE SE FERESC DIN CALEA VRĂJMAȘULUI	<p>Drept aceea, nici cei ce au părăsit toate pentru mântuirea sufletului și s-au depărtat să nu se învinovățească, fiindcă s-ar fi prins alții din cauza lor; căci și în Efes în locul lui Pavel au târât în teatru pe Gaiu și pe Aristarh, pe soții lui Pavel, și voind el să meargă în popor, fiindcă din cauza lui s-a făcut tulburarea; deoarece a înduplecat și a convertit mult popor spre cinstirea de Dumnezeu „nu l-au lăsat pe el învățăceii”, se spune, „ba chiar și unele dintre căpeteniile Asiei, prieteni fiindu-i, trimițând la el, îl rugau să nu se ducă la teatru” (F. Ap. 19, 30, 31); iar dacă unii ar stărui, batjocorind pe cei ce cu curățenie iau aminte la cel ce zice: „Mântuind, mântuiește-ți sufletul tău, și să nu privești înapoi” (Fac. 19, 17), să-și aducă aminte de Petru, cel distins între apostoli, care aruncat fiind în temniță și predat la patru căpetenii cu câte patru ostași ca să-l păzească, a fugit noaptea și s-a liberat din mâna ucigașului Irod, și din toată așteptarea poporului iudeilor, după porunca îngerului Domnului, și făcându-se ziuă, se spune, nu puțină tulburare era între ostași, oare ce s-a făcut cu Petru? Irod deci căutându-l și negăsindu-l, cercetând pe păzitori, a poruncit să fie sugrumați (cf. F. Ap. 12, 4-19), din cauza cărora nici o învinuire nu atinge pe Petru, căci se putea, văzând și ei ceea ce s-a făcut, să scape, precum și toți pruncii din Bethleem, și din toate hotarele lui, dacă părinții lor ar fi știut ceea ce se va întâmpla, căci s-au omorât de ucigașul Irod din cauză că el căuta să se piardă un prunc, dar care și el a scăpat după porunca îngerului Domnului, atunci în grabă a început a prăda și cu iuțea a jefui po-trivit chemării numelui, precum s-a scris: „Cheamă numele Lui, pradă în grabă, jefuiește la iuțea; pentru că mai înainte de a ști copilul să cheme pe tatăl său și pe mama sa se va lua puterea Damascului și prazile Samariei înaintea regelui Asiriei” (Is. 8, 3-4). Deci și magii, cei ce au fost prădați și jefuiți, eu supunere și cu cinstire se închină pruncului, și deschizându-și vistierile și aducându-i preapotrivate și preacuvicioase daruri, aur, tămâie și smirnă, ca unui împărat și Dumnezeu, și om; drept aceea nu au socotit ei a fi demn să se întoarcă la împăratul asirian, fiind călăuziți de Providență. „Că luând înștiințare prin vis, se spune, să nu se întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în țara lor” (Mt. 2, 16). Deci văzând Irod, vărsătorul de sânge, că a fost înșelat de magi, s-a mâniat foarte și trimițând, se spune, a omorât pe toți pruncii din Bethleem și din toate hotarele lui, de doi ani și mai jos, după timpul aflat de la magi (Mt. 2, 11-16); cu care căutând să omoare și pe celălalt prunc născut mai înainte de el și neaflându-l, a ucis pe tatăl lui, pe Zaharia, între templu și altar (Mt. 23, 25), scăpând pruncul cu Elisabeta, mama lui, pentru ceea ce ei cu nimic nu se învinovățesc.</p>	62 ap.; 3, 5 Anc; 2 Grig. Nyssa

Nume	DenumireExpl	Continut	Conexiuni
14 Petru	DESPRE MĂRTURISITORI	Iar dacă unii au suferit multă silă și nevoie, căscându-li-se gura, și suferind în legături, și au rămas statornici în mărturisirea credinței, și au fost statornici când li s-au ars mâinile, aducându-i fără voie la jertfa nesfințită; după cum mi-au scris mie din temniță de trei ori fericirii mucenici, precum și alți împreună slujitori, în privința celor din Libia - unii ca aceștia, mai ales când împreună mărturisesc pentru sine și pentru alți frați, pot să fie în slujba lor, rânduiți fiind între mărturisitori, întocmai ca și cel omorâți în multe chinuri, și care nu mai pot să vorbească și să-și ridice cuvântul, sau să se miște spre a sta împotriva celor care-i chinuiesc în zadar; dar care nu s-au învoit cu urâciunea aceluia, precum cu adevărat iarăși am auzit de la cei împreună slujitori. Deci se vor pune între mărturisitori și toți aceia care viețuiesc după Timotei și ascultă de cel ce zice: „Urmărește dreptatea, frica de Dumnezeu, credința, dragostea, răbdarea, blândețea; luptă-te cu lupta bună a credinței, apucă viața cea veșnică, la care ai fost chemat, și ai mărturisit mărturisirea cea bună înaintea liniilor martori" (1 Tim 6, 11-12).	62 ap.; 3, 5 Anc.
15 Petru	POSTUL DE MIERCUREA ȘI VINEREA	Nu ne va învinovăți cineva pe noi fiindcă ținem miercurea și vinerea, în care cu drept cuvânt ni s-a poruncit nouă după predanșire să ajunăm; de o parte miercurea, din cauza sfatului făcut de Iuda pentru vinderea Domnului; iar de altă parte vinerea, pentru că a pățimit El pentru noi; iar duminica o ținem zi de bucurie pentru cel ce a înviat în ea, întru care am primit să nu plecăm nici genunchii.	66, 69 ap.; 29, 89 Trul.; 49, 51 Laod.